σθεῖ μεγάλο οἰκοδόμημα γιὰ Πανεπιστήμιο. Στὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἦταν μέλη καὶ οἱ Θεόδ. Κολοκοτρώνης, Ἀνδρ. Ζαΐμης καὶ Γ. Κουντουριώτης. Στὶς 5 Μαΐου ἀνακοινώθηκε στὴν Ἐπιτροπὴ ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἐγκρίνει τὸ σχέδιο τοῦ Πανεπιστημιακοῦ μεγάρου ποὺ εἶχε ἐκπονήσει ὁ Δανὸς ἀρχιτέκτων Χρ. Χάνσεν καὶ τὸν τόπο ποὺ θὰ χτισθῆ ἐκεῖ ποὺ εἶνε σήμερα. Ἡ δαπάνη ὑπολογίστηκε σὲ 170 000 δραχμές. Στὶς 7 Ἰουλίου 1839 ἔγινε ἡ τελετὴ τῆς καθιερώσεως τοῦ θεμελίου λίθου μὲ κάθε ἐπισημότητα. Στὶς 8 π. μ. ὁ Ὄθων, ζητωκραυγαζόμενος ἀπὸ τὰ πλήθη, κατέβηκε ἀπὸ τὴν *Βασιλικὴν Παραστάδα* (ἔτσι ὀνόμαζαν ἡ ἐφημερίδες τότε τὴ Βασιλικὴ Ἐξέδρα), ἔπῃρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πρυτάνεως κ' ἔριξε στὸ ἀγκωνάρι, ποὺ ἦταν ἐπίτηδες βαθουλωμένο, μιὰ πλήρη συλλογὴ ἀπ' ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ νομίσματα ποὺ εἶχαν κυκλοφορήσει ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἔριξε ἀκόμη μέσα στὴν τρύπα κ' ἕνα χρυσὸ μετάλλιο ποὺ εἶχε ἐπίτηδες γιὰ τὴν περίσιαση κατασκευασθεῖ. Τοῦτο, στὴ μιὰ του ὄψι ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως μὲ τὴν ἐπιγραφή : ΟΘΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ στὴν ἄλλη τὶς λέξεις : ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ. Ἔριξε τέλος κ' ἕνα ἀσημένια μετάλλιο, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι καὶ τὴν ἐπιγραφή: OTTO REX GRAECIAE, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄψι τὴν ἐπιγραφή: GRAECIA REDIVIVA (Ἑλλὰς ἀναγεννηθεῖσα).

Ἔπειτα, ὁ Βασιλεὺς ἔχρισε τὴν τρύπα μὲ ἀσβέστη, καὶ οἱ χτίστες ἔβαλαν ἐπάνω ἕνα μάρμαρο μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή :

«*Ἐλληνικὴν Πανεπιστήμιον, ἀνεγερθὲν συνδρομῇ Ἑλλήνων καὶ Φιλελλήνων τῷ Ζ' ἔτει τῆς Βασιλείας Ὄθωνος, τοῦ Πρώτου, τὴν 2 τοῦ Ἰουλίου 1839*».

Ὅλα αὐτὰ βρίσκονται σήμερα στὰ θεμέλια τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ποὺ ἀκμάζει, ἔπειτα ἀπὸ ζωὴ σχεδὸν μιᾶς ἑνενηκονταετίας.

***

Διηγοῦνται τὸ ἀκόλουθο σχετικὸ ἀνέκδοτο : Τὴν ἐποχὴ ποὺ χτιζοτανε τὸ Πανεπιστήμιο, ὁ Βασιλεὺς ἐπέρασε ἔφιππος καὶ εἶδε τὸν Κολοκοτρώνη ξαπλωμένο μὲ τὴν κάπα του στὸν ἥλιο, κάπου ἐκεῖ κοντά, ὅπου τότε ἦταν χωράφια. Ὁ Γέρος, ὅταν εἶδε τὸ Βασιλέα, σηκώθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ ὁ Ὄθων τοῦ εἶπε :

— Στρατηγέ, πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ μεγάλο σχολεῖο ποὺ χτίζουμε ;

— Νὰ σοῦ πῶ, Βασιλιά μου : Μοῦ φαίνεται πὼς ἐτοῦτο ἐδῶ δὲν ἔπρεπε νὰ χτισθῆ κοντὰ σὲ κεῖνο (καὶ ἔδειξε τὸ παλάτι), γιατὶ φαβᾶμαι ὅτι *τοῦτο θὰ φάῃ ἐκεῖνο !*

Ἡ προφητεία τοῦ Κολοκοτρώνη ἐπαλήθευσε, γιατὶ στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1862, ποὺ ἔδιωξε τὸν Ὄθωνα, ἐπρωτοστάτησαν φοιτηταὶ καὶ διδάκτορες τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ ποιητὴς Γ. Τερτσέτης διηγεῖται ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτο :

Μιὰ μέρα, ὁ Κολοκοτρώνης σεριάνιζε στὴν κάμαρά του, στὰς Ἀθήνας, ἐπάνω - κάτω, ἐνῶ ὁ γυιός του ὁ Κολῖνος, φοιτητής, ἔγραφε. Ὁ Γέρος ἦτανε συλλογισμένος. Σὲ μιὰ στιγμή, στέκεται ἀπότομα καὶ τον ρωτᾶει :

— Κολῖνε, ποιὸ νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ ἐθνικὸ σπίτι τῆς Ἑλλάδος ;

Ὁ Κολῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως :

— Τὸ παλατι τοῦ Βασιλέως.

— Τὸ Παλάτι τοῦ Βασιλέως ; ὄχι ! Τὸ Πανεπιστήμιο !

***

Ἡ ἐργασίες τῆς οἰκοδομῆς ἐπροχωροῦσαν γοργά. Ὁ Κολοκοτρώνης, ἀκουμπώντας στὴ μαγκούρα του, ἐπήγαινε συχνὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς μαστόρους, τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ζαΐμης που ἦτανε ἐπίσης μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς. Στὰ 1843 τὸ κτίριο ἦταν ἕτοιμο, γίνηκαν τὰ ἐγκαίνια καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου ἀρχίσανε τὰ μαθήματα.

Ὁ Παλαιὸς Φοιτητὴς

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Στὰ 1730 ἐξεδόθη ἕνα ἐξαιρετικὰ ἀνόητο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «*Ἡ ψυχὴ τῶν ζώων*». Ἡ πρωτη δουλειὰ τοῦ συγγραφεως του, μόλις κυκλοφόρησε τὸ βιβλίο του, ἦταν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Βολταιρο καὶ νὰ του ζητήσῃ τὴ γνωμη του γι' αὐτό.

— Το βρισκετε ἀρκετὰ ψυχολογημενο ;... τὸν ρώτησε.

— Βεβαιοτατα ! ἀπήντησεν ὁ Βολταῖρος. Φαίνεται ὅτι ἔχετε καταγίνει πολὺ μελετῶντας τοὺς... ὁμοίους σας !...

***

Γιὰ τὸν Βολταῖρο διηγοῦνται ἀκόμη τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Κάποτε που εφιλοξενεῖτο ἀπ' τὸν φίλο του Καλμέ, ἀββᾶ τῆς Σενόνης, ἐκλειστοῦν καθε πρωὶ ἐπὶ ὧρες μεσα στὴν θαυμασια βιβλιοθηκη τῆς Μονῆς, καὶ ἑτοίμαζε ἕνα νεο του ἔργο. Τὸ ἀπογευμα δε, γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ λίγο, ἐπήγαινε στο παρεκκλήσιο, ὑποβασταζομενος ἀπο τον γραμματεα του, ὁ ὁποῖος ἦταν διαμαρτυρόμενος.

Μιὰ μέρα τοὺς συνήντησε ἔτσι μαζὺ καὶ τοὺς δύο ὁ Μαρκήσιος ντ' Ἀρζαν, ὁ ὁποῖος στραφεὶς προς τον Βολταῖρο τοῦ εἶπε :

— Πρώτη φορα στὴ ζωη μου βλέπω τὴν Ἀθεΐα, νὰ πηγαίνῃ στὴν Ἐκκλησια στηριζομενη ἐπι τῆς... Αἱρεσεως !..

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Κι' ὁ ἕνας κακὰ χερόβολα μὰ κι' ὁ ἄλλος κακὰ δεμάτια !...

Ἕνας μεγάλος φρενολόγος ἔδειχνε κάποτε τὴν κλινική του σὲ μερικοὺς ξένους συναδέλφους του ποὺ τὸν εἶχαν ἐπισκεφθῆ. Ὅταν κατέβηκαν στὸν κῆπο τῆς κλινικῆς συνάντησαν ἕνα νέο πολὺ καθὼς πρέπει μὲ πρόσωπο γκυκὸ καὶ μελαγχολικὸ ποὺ νανούριζε στὴν ἀγκαλιά του μιὰ κούκλα.

— Ὁρίστε, τοὺς εἶπε ὁ γιατρός, ἕνας ἀπ' τοὺς πειὸ καλούς μου οἰκοτρόφους : Ἡ καλοσύνη προσωποποιημένη ! Εἶνε ἕνας φτωχὸς νέος στὸν ὁποῖον ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν τὸ κορίτσι ποὺ ἐλάτρευε. Κατόπιν αὐτοῦ ἔχασε τὰ λογικά του. Παρηγορεῖται ὅμως μ' αὐτὴ τὴ κούκλα. Τὴν πέρνει γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τῆς λέει ἕνα σωρὸ ἐρωτόλογα...

Ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ κήπου ἔφτασε αὐτὴ τὴ στιγμὴ κ' ἕνας μανιακὸς τρελλός. Οἱ φύλακες ὥρμησαν ἀμέσως, καὶ μόλις κατώρθωσαν νὰ τὸν σταματήσουν τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸν φρενολόγο καὶ τοὺς ἐπισκέπτες του καὶ νὰ τοὺς κομματιάσῃ.

— Αὐτός, συνέχισε κατόπιν ὁ φρενολόγος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ παντρεύτηκε τὸ θαυμάσιο κορίτσι ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν στὸν τρελλὸ μὲ τὴν κούκλα !...

***

Κατάπιε... ἕνα ποντικό !...

Ὁ γιατρὸς Ἀμπέρνετι θύμωνε πολὺ ὅταν τὸν ἐνοχλοῦσαν τὴν νύχτα. Μιὰ νύχτα ποὺ εἶχε τὰ νεῦρα του γιατὶ τὸν ξύπνησαν τὰ μεσάνυχτα νὰ δῇ κάποιον ἄρρωστο, ἄκουσε πάλι σὲ λίγο τὸ κουδοῦνι νὰ χτυπᾷ.

— Τί συμβαίνει ; ρωτάει θυμωμένος.

— Γιατρέ... γρήγορα... τρέξτε !... ὁ γυιός μου κατάπιε ἕνα ποντικό !

— Ἔ ! πολὺ καλά, πῆτε του νὰ καταπιῇ καὶ μιὰ γάτα καί ἄστε με ἥσυρο ! ἀπάντησε ὁ γιατρὸς καὶ ξαναπλάγιασε...

***

...Μέτρα κατὰ τῆς χολέρας

Στὰ 1840 κάποιος νομάρχης ἔγραψε στὸν δήμαρχο τῆς γειτονικῆς πόλεως νὰ λάβῃ ἔκτακτα μέτρα ἐναντίον τῆς χολέρας ποὺ ἔκανε θραῦσι στὴν ἐπαρχία του. Ὁ δήμαρχος ποὺ ἦταν πολὺ πίσω στὶς γνώσεις βρέθηκε σὲ ἀμηχανία... Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε κάμποση ὥρα ἔγραψε τέλος στὸ νομάρχη ὅτι εἶχε κάμει τὰς «δεούσας ἑτοιμασίας» καὶ ὅτι περίμενε τὴν ἐπιδημία μὲ θάρρος.

Ὁ Νομάρχης γιὰ νὰ εἶνε πειὸ ἥσυχος ζήτησε πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὸ προφυλακτικὰ μέτρα τοῦ δημάρχου. Καὶ ἔμαθε ὅτι ὁ περίφημος αὐτὸς δημοτικὸς ἄρχων εἶχε... ἀνοίξει στὸ νεκροταφεῖο τοσους λάκκους ὅσοι ἦταν καὶ οἱ... κάτοικοι τῆς πόλεως ποὺ διέμενε, ὥστε ὅταν ἔφθανε κ' ἐκεῖ ἡ χολέρα νὰ τοὺς θάψῃ ὅλους χωρὶς πολλὲς δυσκολίες !..

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιέργων καὶ σπανίων πραγμάτων ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ στὸ περίφημο Βρεττανικὸ Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου εἶνε καὶ ἕνα ζευγάρι γάντια ποὺ τὰ εἶχε φορεσει πρὸ τριακοσίων καὶ πλέον ἐτῶν ἡ βασιλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ. Τὰ γάντια αὐτὰ προκαλοῦν μεγάλη περιεργεια καὶ ἀπορία σὲ κάθε επισκεπτη τοῦ Μουσείου, ὄχι τοσο γιατὶ εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ τὸ μαλακώτερο καὶ ἐκλεκτοτερο δέρμα, καὶ γιατι εἶνε κεντημένα μὲ χρυσῆ κλωστή, ὅσο γιατὶ ἔχουν ἕνα τέτοιο μέγεθος ποὺ σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ σὲ γυναικεῖο γάντι. Ὁ ἀντιχειρ τοῦ γαντιοῦ αὐτοῦ ἔχει μῆκος 12 1)2 ἑκατοστῶν καὶ τὸ πλάτος ἀπὸ τὸν δείκτην ὡς τὸν μικρὸν δάκτυλον εἶνε ἄνω τῶν 10 ἑκατοστῶν. Τὸ χεράκι λοιπὸν ποὺ ἔμπαινε μέσα σ' αὐτὸ τὸ λευκὸ γάντι ἦταν ἀρκετὰ στιβαρὸ καὶ μποροῦσε νὰ κρατάῃ καλὰ τὸ σκῆπτρο.

Ἡ ἱστορία δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν τὸ γάντι αὐτὸ ἦταν ἔτσι μεγάλο, ἐπειδὴ στὴν Ἀγγλικὴ Αὐλὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐνδιεφέροντο καὶ τόσο ἂν τὰ γάντια ἦσαν λίγο πλατειά ἢ ἐπειδὴ ἦταν οἰκογενειακὸ τὰ μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου Τυδὼρ νὰ ἔχουν μεγάλο χέρι. Γιατὶ καὶ ἕνα ἄλλο γάντι ποὺ ἀνῆκε στὸν Ἐρρῖκο τὸν ὄγδοο, τὸν πατέρα τῆς Ἐλισσάβετ καὶ ποὺ βρίσκεται στὸ ἴδιο Μουσεῖο, ἔχει ἐπίσης ὑπερφυσικὸ μέγεθος. Μιὰ ἐπιγραφὴ μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι τὸ γάντι αὐτὸ τὸ φοροῦσε ὁ βασιλιᾶς στὸ κυνήγι μὲ τὰ γεράκια. Σ' αὐτὸ τὸ γάντι ὅμως χωράει μέσα καὶ ἕνα ὁλόκληρο γεράκι. Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς καὶ νὰ μὴν φαντασθῆ ὅτι θὰ τὸ φοροῦσε κανένας γίγας.